

Gabonetako enbor magikoa

Bazen behin Maria izeneko neskatila bat, mendiko herri txiki batean bizi zena. Gurasoekin eta Pau anaia txikiarekin bizi zen. Egun batean, basoan paseatzen ari zirela, oso enbor berezia aurkitu zuten.

— Begira! Enbor honek aurpegi irribarretsua dauka! —esan zuen Mariak, harrituta.

— Gabonetako Tióa da! —erantzun zuen aitak—. Etxera eramango dugu, eta Gabonak iritsi arte zainduko dugu.

Enborra etxera eraman eta tximiniaren ondoan jarri zuten. Gauero, Mariak eta Pauk mantatxo bat jartzen zioten, hotzik ez izateko. Janari pixka bat ere uzten zioten, indartsu egon zedin.

Gabon gaua heldu zenean, bi haurrak urduri eta pozik zeuden. Gurasoek esan zieten Tióari opariak eskatzeko unea zela. Makilatxo batekin enborra leunki jotzen hasi ziren, kanta alai bat abestuz.

Kataluniako kanta tradizionalak hur eta turroi goxoak eskatzen dizkio Tióari. Mariak eta Pauk gogoz abestu zuten, mantaren azpian zer agertuko ote zen jakin nahian.

Bat-batean, enbor magikoa mugitzen hasi zen, eta mantaren azpian oparitxoak agertu ziren! Gozokiak, jostailuak eta turroiak zeuden denontzat.

— Eskerrik asko, Tió! —esan zuten Mariak eta Pauk, begiak pozez distiratsu.

Amak azaldu zien Gabonetako Tióa Kataluniako ohitura zaharra dela: haurrek enbor bat zaintzen dute, eta, ipuineko magiari esker, enborrak opariak ematen dizkie Gabon gauean.

Hainbeste emozioren ondoren, Maria eta Pau ohera joan ziren, irribarrea ezpainetan. Bazekiten beren Tió maitearekin gau magikoa bizi izan zutela.

Ordutik aurrera, urtero irrikaz itxaroten zituzten Gabonak, Tióa zaintzeko eta familiarekin une bereziak partekatzeko.

Eta horrela amaitzen da Gabonetako enbor magikoaren ipuina. Gabon, eta amets goxoak!